

ת גידו, תגידו, מה באמת אנשים שומעו כשנודע שזכינו במקום הראשון? מה באמת יצאו לרחוב ורקדו על אוטובוסים? אני לא מאמין. מספרים לי שוב ושוב, ואני לא שבע מלשמוע. אני רוצה כל הזמן לדעת איך הרגישו פה בארץ כשאנחנו שם, בפאריס, לא חשבנו על הניצחון אלא על הבית. כל הזמן רק על הבית!

יזהר כהן, בדיוק שבוע ימים אחרי קצת עייף, מעט חיוור, ומאוס. ועדיין אינו קולט את גודל המאורע שהתרחש בחייו. הוא בולע כדורי קאלציום. עוד לפני תחרות האירוויזיון הרגיש חולשות וסחרחורת. לא הבמה עלה חולה, ועדיין לא החלים. מאז הגיע ארצה, הוא מספר, אמה שלו אינה חדלה לדחוס בו דייסות. שיהיה!

הם חזרו הביתה

ואז נדם הכל. הלהקה הובלה אל מחוץ לאולם כתבי-העת, ונלקחה למסיבת-קוקטייל. שלמה צה צעק ללא הרף: „חבר'ה, ביטחון! ביטחון!“ והוראות ביטחוניות קפדניות ניתנו לששת המנצחים.

יזהר: „לא רציני מסיבה, רציני להיות בחדר שלי במלון, לדבר עם אבא ואמא, לשמוע מה חושבים ואיך מרגישים בארץ.“ ליסה: „אני רציני הביתה, לחבר שלי, חנן גולדבלט!“

איציק: „אף אחד לא חשב שנמשך להופיע בתור להקה. לקחנו את העסק כמו שלוקחים ספורט. לכל אחד מאיתנו יש בארץ העיסוקים שלו. לי יש אשה שהתחתנתי איתה רק לפני חודש, וסטודיו לריקוד עם חמש-מאות תלמידים.“ ראובן: „אשתי צריכה ללדת...“

לא להקה של שיר אחד

אך האמריגן הנמרץ, צה, אינו מרשה להם להשיח את אשר בליבם בארץ עיתונאים, ואומר: „בדיוק בשביל זה אנחנו כאן. יש לנו כעת פנישה, נשכ, נדבר. כל הזמן צרות בעיות, ננסה לפתור אותן. אני ויזהר מעוניינים להמשיך לקיים את הלהקה כמו שהיא. אם יחולו שינויים בהר”ב — נודיע!“

ובאשר לתוכניות: „ב”7 במאי נוסעת הלהקה לחר”ל. מי שירצה יסע, מי שלא ירצה לא יסע. אני, אישית, לא מאמין שתהיינה בעיות. כרגע, המצב הוא ש”ר הלהקה הנוכחית מצויינת. הן מבחינה מיקצועית והן מבחינת ההרכב. היא תופיע בחגיגות העצמאות של ישראל בדיסלדורף שבגרמניה, יחד עם חיים טופול ועם אסתר עופרים, כשיוזר כהן והאלפא-ביתא הם כוכבי הערב. עבור ההופעה לפני קהל יהודי יש להקה רפרטואר של שירי-ייצוג ישראלים, כמו אשלויות של יזהר, שאותו הוא שר באנגלית, ואדון עולם, ואשר לקהל הבינלאומי, מסביר יזהר בקול ביישני: „כשאמן עובד על גדול, הוא עובד על הקלטות. לא על הופעות. אני לא רוצה שנהיה להקה של שיר אחד. דיברנו עם מלחיני צמרת בצרפת ובאנגליה, וגם בארץ, שיכתבו לנו שירים. אני עצמו יותב. קודם כל נוציא לשוק הקל”טות. רק בעוד שנה נעבוד על מופעים ומי יודע, אולי נשחק אותה, אינשאללה!“

לא היתה אופטימיות

הברי הלהקה מודים כי לא היו אופטימיים ביחס לשיר. איש מהם לא חלם על המקום הראשון. החזרה הרגוראלית היתה מאכזבת ורצופה תקלות. המיקרופון של יזהר כהן לא פעל,

בסדר. דיברתי עם יצחק שמעוני בטלפון, והוא אמר שהכל סודר ויראו את התחרות בארץ במלוואה. כשסיפרו לי שלא ראו אותנו ברגע הגדול, נורא התאכזבתי. דווקא השנה, דווקא ברגע כזה? ומה התרחש אצל יזהר כהן וחברי הלהקה, כשהסתבר להם שאוטרטו הם זוכים במקום הראשון?

יזהר: „שלמה שבר לי את הרגליים. הוא בעט בי כל הזמן. כל רגע הוא קפץ כמו תיש ואמר לי: 'יזהר, תירגע, יהיה בסדר.' והוא בצמזם כמעט יצא מדעתי. ליסה: „יזהר לא השאיר לי ידיים...“ יזהר: „הרגשתי שהלב שלי קופץ החור. צה אמרתי לליסה: 'שלא תעזי לעזוב לי את היד!'“

ראובן: „אשתי נמצאת בחודש השישי להריונה, וכל הזמן חשבת עליה שרק לא תפיל ושלא יקרה לה אסון.“

יזהר: „ואז, כשהבנו שזהו זה, שאנחנו מנצחים, נתתי צעקה ותפסתי את הראש שלי. ראתי את הבית, רק הבית. עמדו לי מול העיניים ההורים, החברים, התגוררות של האנשים בארץ שיושבים מול מסך הטלוויזיה. הלהקות המתחרות מחאו לנו כפיים. לפני שעלינו לשיר את שיר תני צחון קדנו להם קידה של כבוד. זו היתה הרגשה בלתי-רגילה.“

איציק: „מי שהרס אותי לגמרי היה הזמר הגורווגי יאן טריינג, שלא זכה אפילו במקום אחד. הוא ניגש אלי ואמר לי באנגלית 'יו גו...'. ואז הוסיף בערבית: 'א שארמוטה!' כשהוא צוחק צחוק היסטרי. הסתבר שיאן היה מלחין קצת עברית.“ כחבר בלהקת האריות ומבין קצת עברית, אתי: „קרה לי משהו איום. מרוב התרגשות איבדתי את הקול. עליתי במע”לית יחד עם צלמי-עיתונות ישראלים, בדרך לשיר את שיר הסיום, והרגשתי שהדמעות חונקות את גרוני. הייתי בטוחה שלא אוכל להוציא גהה על הבמה.“

יזהר: „ואז, איך שגמרנו לשיר, עוד לפני שהיה לנו צ’אנס למצמק, דחפו אותנו מהחדר והכל התחיל להתגלגל כמו בסרט אחר. פיתאום מצאנו את עצמנו כשלפנינו חומה של מאתיים צלמים שאכלו אחד את השני, היכו זה את זה. שעוני-זהב נפלו, בגדים נקרעו. במשך שלושת-ריבועי שעה צעקתי: 'אני לא יכול יותר! אני לא יכול יותר!' כימעט שנשרפתי מרוב הבוקי המצלמות.“

איציק: „עד עכשיו יש לי חבלות בגוף, מרוב חבטות שחטפתי. כימעט נפצעתי כשוקר של אחת מחברות הטלוויזיה נפל סמוך אלי.“

והחבר’ה פשוט היו גרועים. מספר צה: „החזרה היתה מתחת לכל ביקורת. החבר’ה היו מדוכאים. שום דבר לא דפק. אני עצמי הייתי די עצבני. היה כל-יך קשה להביא את הלהקה לפאריס. הטלוויזיה מימנה רק שלושה כרטיסי-טיסה. את שאר הכרטיסים מימנתי אני. הטלוויזיה אפילו לא שלחה נציג משלה לאירוויזיון. כל תחרות-טלוויזיה שהשתתפה בתחרות שלחה נציג. הגיע גם יצחק ליבני, לא כנציג, אין לי בכלל מושג איך הוא הגיע לשם. אבל אז אמרתי ליוזר מישפט שלא אשכח בחיים שלי. אמרתי לו: 'יזהר, כשלי הולך קשה אני תמיד מצליח!'“

יזהר: „חשבתי על המקום הרביעי. כולם אמרו שזוכה ברביעי.“ אתי: „לא חשבתי שזוכה במקום הראשון, חשבתי אולי החמישי.“

ראובן: „לא האמנתי שזוכה בראשון.“ איציק: „אני כן האמנתי, אבל פחדתי להגיד בקול רם.“

ואז אירע הנס. החבר’ה עלו לבמה, וכשירדו ממנה אמר להם צה: „חבר’ה, הייתם מצויינים. תזכרו. אם לא הצלחנו, זה רק בגלל שאנחנו הישראלי הדפוק!“

יזהר: „אמרתי לשלמה שהייתי הכי טוב שאני מסוגל להיות. לגבי הדירוג, ידעתי שזה כבר לא בידי.“

ליסה: „לא הרגשתי טוב על הבמה, בפסטיבל הזמר בירושלים הרגשתי טוב.“ איציק: „הרגשתי נהדר הרגשתי אופטימי.“ גם לאתי היתה הרגשה טובה, ואילו נתמה מספרת כי פחדה כל הזמן שתחליק את מחיאות הכפיים הסוערות בתום השיר. מאחרי-הקלעים של התחרות התנהלה, לדיברי חברי הלהקה, חגיגה אמיתית. אמר יזהר: „כל הסיפורים על פוליטיקה יותר חים בין-עמיים מאחרי הקלעים זה בול”-שיט. היתה אווירה משגעת. כולם פירגנו זה לזה, הכל היה כלייך מאורגן, שהמת”חים המיותרים נלכמו. ידעתי שאין יותר מה לעשות, שאם נזכה זה עניין של מול. נהניתי מההאפנינג, מהמסימה.“

קידה של כבוד

הלהקה ויזהר לא ידעו כי בארץ, באמת, שבו הוכרזו כזוכים ועלו לשיר את שיר הניצחון. מספר יזהר: „בא אלי ראש רשות השידור האירופי, ואמר לי שיש בעיות עם תלוויין אבל הכל יהיה